

PESTI FŐTEMLŐM

A BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA LAPJA

I évf. 5. szám

2014. április

Húsvét

●Szenvedés és feltámadás ● Krisztus engedelmes volt ●Isten és az ember szenvedése ●Ferenc pápa katekézise ●Hogyan teljesül a Tízparancsolat? ●Mi az igazság? ●Zenei események ● A hónap szentje ●Szűz Mária templomtitulusok ●Karitás családsegítés ●Programajánlatunk

*Isten és az
ember*

szenvedése

Mi az igazság?

*A történelem
legkisebb
mustármagja:
a feltámadás*

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

Szenvedés és feltámadás

A húsvéti misztérium lényege e két fenti tényező. Misztérium, azaz isteni titok, mely el volt rejtve, de most a fátyol fellebbent és feltárult. Nyilvánvalóvá lett mindenki előtt, hogy „Krisztus győzött a világon és megfeszítve úrrá lett rajta.”

Szenvedés

Kétségtelenül életünk legdrámaibb kérdése: miért? Mi az oka, hogy Isten eltűri? Hogyan tudja, ha jószágos Atya javunkra fordítani azt, ami életünket leverné látszik, ami ellen bennünk minden tiltakozik? Mit is jelent, mi a szerepe, eredete mindennapjainkban?

Először is a szeretet gyakorlásának kétség kívül lehetősége. Alkalmat ad arra, hogy beleérezzük magunkat a szenvedő helyzetébe, hogy empátiával átéljük, amit ő. Ebből fakad a szolidaritás, mellyel közösséget vállalunk vele. Ennek követelménye az Egyház társadalmi és szociális tanításának az egyik pillére. A szolidaritás pedig a tevékeny szeretet tetteit vonja maga után. (karitás). Mindezt Istentől lestük el, tőle tanultuk meg, aki szolidárisan mindenben hasonlóvá lett hozzánk a bűnt kivéve.

Együtt akart lenni velünk elveszetségünkben, át akarta élni, amit mi, halálra vált teremtményei. Mindezt szeretetből tette, hogy isteni hatalmával kivezessen, átvezessen (exodus) minket.

Másodszor e szeretet kimondhatatlan azonosulással eggyé válik a szeretett személlyel, akinek fájdalma a saját fájdalmává lesz. Ezért kellett Jézusnak átélni a fájdalmak legmélyét, a halál szakadékát, sötéttségét, reménytelenségét.

S végül a szolgálat is fájdalommal jár. Az ugyanis az önelvesztésnek és az önmagára találásnak keresztútja. Jézus ennek szabályát a búzaszem törvényében foglalta össze. A búzaszemnek el kell halnia, hogy megsokszorozott termést érleljen. A növényi mag csírakezdeményét a két sziklevél táplálja, míg saját gyökeret nem ereszt. Az eredeti mag fölemésződik, eltűnik az új növényben. Nem véletlen, hogy a szembemésző kegyoltárunk búzaszemeket mintáz. Jézus ez az elvetett mag, aki fölemészte önmagát táplálékunkká válik, mint napi kenyérünk, az élet kenyere.

Az édesanyák szolgálata a legnyilvánvalóbb párhuzama ennek a földi világban.

Ez a szolgálat azzal a kockázattal jár, hogy lenéznek, gyengének tartják, és visszaélnék vele. Tán még ki is használják. A tanítványai lábához térdelő Úr, miközben szolgálva megmosta lábukat, vállalta annak kockázatát, hogy belerúgnak. Júdás meg is tette.

Feltámadás

Föl kell figyelni arra, hogy az apostolok mind refrénszerűen ismétlik igehirdetésükben: Jézusnak *fel kellett* támadnia a halálból. S ezt nem úgy értik, hogy ők ezt elvárták Istentől, Jézustól magától. Hanem a megváltás belső logikájára utalnak ezzel. Jézusnak ugyanis legsajátosabb

vonása az Atyához, az Istenhez fűződő fiúi engedelmsége és bizalma. Ez jut kifejezésre legkimagaslóbb módon a kereszten kimondott utolsó mondatában: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.” A ráhagyatkozó gyermeki odafordulás nem maradhatott megválaszolatlanul. Az Atyának ehhez és önmagához méltó választ kellett adnia, ha létezik valóban az,

akinek Jézus bemutatta. S a válasz méltó volt: Jézust megdicsőítette, föltámasztotta a halálból. Ez a mi életünk egyetlen Istenhez és emberhez (hozzánk gyermekeihez) méltó megoldása. Ezért állítja Szent Pál apostol is, hogy ha Jézus föl nem támad, akkor hiába való a mi hitünk és csak fecsegés az igehirdetés. A keresztényi tanítás akkor csak ideológia, önáltatás, filozófiai vagy erkölcsi rendszer, egy a sok közül. Emberi kitalálás, emberi mű. Akkor nincs Isten, élő Isten a mennyben. Ám Krisztus föltámadt a halálból, elsőszülöttként sok testvére közül. Mi pedig az ő dicsőségéből részesülünk. Íme a mi hitünk, a magasabb rendű keresztény hit, mely fölülmúl minden más hitet és össze-egyeztethetetlen a reménytelenséggel, a lélekvándorlás tanával, a nihilizmus tagadásával, a pusztá evilágiság szüklátókörségével, a primitív materializmus embertelenségével. Valóban ez az egyetlen méltó megoldás Istenhez és az emberhez egyaránt.

Zoltán atya

Krisztus engedelmes lett értünk mindhalálig

Ha a Nagyhét és a húsvéti szent háromnap lelkiességében kívánunk elmélyülni, leghelyesebb, ha e napok liturgikus szövegeiben keresünk támpontot. Azok számára, akik már részt vettek a nagycsütörtöki, nagypénteki és nagyszombati zsolozsma virrasztó és reggeli imaóráján, a népszerű Lamentációkon vagy Jeremiás Siralmain, bizonyára nem ismeretlen a mindhárom napon ismétlődő és naponta bővülő válaszos ének: „*Krisztus engedelmes lett értünk mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért felmagasztalta őt az Isten és olyan nevet adott neki, amely fölötte áll minden névnek*”. Nagycsütörtökön csak a mondat első részét énekeljük, nagypénteken már a kereszthalált is hozzátesszük, nagyszombaton pedig a felmagasztalásról szóló résszel egészül ki a húsvét titkát mesterien összefoglaló responsórium. A szöveg eredetileg Szt. Pálnak a Filippiekhez írt levelében szerepel (Fil 2,7) és a bibliatudósok szerint már az Apostol is egy, a korabeli ókeresztény liturgiában már szereplő himnusz idézett kedvenc egyházközségének írt levelében. A modern római rítus szerint bemutatott szentmisében is találkozunk e szöveggel, mégpedig a teljes himnusszal, mint a virágvasárnapi szentmise szentleckéjével, és a „Krisztus engedelmes lett értünk” részével mint a virágvasárnapi és a nagypénteki Passiót bevezető verssel.

A responsórium első része voltaképpen dióhéjban tartalmazza Krisztus Urunk egész földi életét. Mert hiszen attól a pillanattól kezdve, amikor a názareti Leány méhébe csendben leszállt az örök Ige és egyesült a romlandó emberi természettel egészen a kereszthalálig és a pokolra szállásig, nem történik más mint a második isteni Személy megalázkodása, önküresítése. A mi Istenünk nem valamiféle hidegszívű önkényúr, aki csak messziről, az égi trón biztonságából szemléli gyenge teremtményei földi vergődését. Ellenkezőleg. Ő maga is teremtményei szemével akarja látni a világot, saját testében akarja érezni a betlehemi éjszaka hidegét, az éhséget, szomjúságot, kimerültséget, az ostor csapásait, a tövises szúrását, a szögek élet és a haldoklás görcseit. Saját emberi lelkével akarja tapasztalni a számkivetés, a hálátlanság és az árulás, a magány és az Istentől való elhagyatottság belső kínjait. Sőt, leszáll a legmélyebb pontra is, ahová csak emberi lény zuhanhat: a holtak birodalmába, ahol már minden öröm megszűnik, és minden remény kialszik. Ezt a zsidók *seolnak*, a keresztények *limbusnak* vagy a pokol előcsarnokának nevezték, ahol a keresztség kegyelme nélkül elhunyt igazak tartózkodnak. Krisztus az alvilág és a Sátán csalétkének bizonyult: örvendeztek a pokol újabb áldozatának felfalásán, nem is sejtve, hogy Ádám e Fiának mérges marása lesz az alvilágnak vége, halála a halálnak. Mert ő a

kereszt győzedelmi jelével vonul be oda, ahová mások a bűn láncával megbilincselve, szétzúzva az alvilág kapuit és kézen kivezelve a sötétség birodalmából Ádámot, Évát és gyermekeiket, saját emberi őseit.

Így hát a halál és a pokolra szállás a felmagasztalás első lépcsője lett, melynek során Jézus Krisztus a világmindenség Urának bizonyult, kinek hatalma örökké tart és országának nem lesz vége. A kő melyet az építők - a korabeli vallási és politikai világ urai - elvetettek, most az új világ alapköve lett. „*Az Úr művelte mindezt, ami csodálatos dolog szemeink előtt*” (Zsolt 117, 23) „*Neki adatott minden hatalom az égben és a földön*” (Mt 28,20). „*>Mélto a Bárány, akit megöltek, hogy övé legyen a hatalom, a gazdagság, a bölcsesség, az erő, a tisztelet, a dicsőség és az áldás<. Minden teremtmény a mennyben, a földön, a föld alatt és a tengerben, az egész világmindenséggel egyetemben ezt harsogta: >A trónon ülőnek és a Báránynak áldás, tisztelet, dicsőség és hatalom örökkön – örökké! <*” (Jel 5, 12-13). Negyven nap múlva tanítványai szeme láttára felemelkedett égi trónjára és így fenségesen megvalósult a Szentírás szava: Aki önmagát megalázza, az felmagasztaltatik. Pünkösdkor pedig a Szentlélek erejéből megszületik az Egyház, a megváltottak közössége és elterjed az egész világon. „Ha a búzaszem nem kerül a földre és nem hal meg, egyedül marad. Ha viszont meghal, sok termést hoz. Aki szereti életét, elveszíti azt; aki pedig gyűlöli életét e világban, megmenti azt az örök életre” (Jn 12, 24-25). Ez Krisztus húsvétjának törvénye és ez minden Krisztuskövető személyes húsvétjának örök törvénye.

Amikor tehát hamvazószerdától pünkösdig végigjárjuk Urunk útját a megaláztatásig és a megaláztatástól a felmagasztalásig, saját magunk számára is kijelöljük a helyes utat. Csak a keresztút végén virrad fel a feltámadás hajnala. És mi az az erő, ami képessé tesz a keresztút sötétjébe való belépésre és a felmagasztalásig való kitarásra? Erre mindjárt a responsórium elején találjuk meg a választ: „Krisztus *engedelmes* volt”. Ádám engedetlensége, elbizakodottsága, végső soron Teremtője iránti szeretetlensége okozta saját bukását és az emberi nem minden fájdmát. Krisztus végsőkig való feltétlen engedelmissége, melyben az Atya iránti végtelen szeretete tükröződik, felemeli az egész emberi nemet a Magasságbeli trónusáig. „A kereszt által jött az öröm az egész világra” (nagypénteki antifóna). Az évről évre megünnepelt húsvét számunkra is legyen az engedelmisség, az önküresítés és az Atya iránti szeretet iskolája, míg alkalmassá nem válunk arra, hogy minket is felmagasztaljon az Isten.

P. Kovács Ervin Gellért OPraem

Isten és az ember szenvedése

A halálos ágyán fekvő nagy teológus, Romano Guardini azt mondta, hogy az utolsó ítéleten nem csupán válaszolni fog kérdésekre, hanem maga is kérdezni fog. Bizakodó lélekkel reméli, hogy az angyal nem fogja megtagadni a választ arra a kérdésre, amelyre semmiféle könyvből, dogmából, semmiféle teodiceából és teológiából, a sajátjából sem kapott választ: „Miért Istenem, miért a rettenetes kerülőutak az üdvösséghez, miért az ártatlanok szenvedése és a bűn?”

A kedves olvasó máris tudhatja, hogy nem számíthat a ráció számára olyan kielégítő válaszra, amely ezeknek az egész egzisztenciánkat alapvetően érintő kérdéseknek filozófiai vagy teológiai szinten a maradéktalan szintézisét jelenthetné. Azonban nem élhetünk úgy, hogy ezzel a valósággal nem szembesülünk, egyszerűen azért, mert emberek vagyunk.

Az ember értelmi képessége révén szembesülve a szenvedés tényével, megpróbálja azt értelmezni. A filozófus válasza az, hogy tág értelemben a szenvedés egyszerűen állapotváltozást jelent, amelyet az alannak, vagy tárgynak el kell viselnie. Akkor beszélünk szenvedésről, ha ez a változás rossz irányú, jótól való megfosztottságot eredményez. A szenvedés szorosan összetartozik a rosszal, ami a jó hiánya. Ebből azonban az következik, hogy a rossz egyenesen a jóra utal. A szenvedés – mint állapotváltozás – ilyen értelemben tekinthető az élet alaphangoltságának, hiszen minden állandó állapotváltozásban van.

A különböző vallások is állást foglalnak. A hinduizmus a rosszat úgy tekinti, mint ami az „egész/teljes jó”-ban majd feloldódik. A buddhizmus az „egész rossz”-tól való megszabadulást a nirvánában keresi. A voluntarista felfogás szerint a rossz a szabad akarat következménye. A pedagógiai szemlélet a szenvedést az érlelődéshez tartja szükségesnek. Az ún. lehatárolási elmélet szerint a rossz a teremtés-

nek, mint a végtelen lehatárolásának szükségszerű következménye.

A személyes, teremtő Istenben hívő ember – de érdekes módon az ateista is – ezt a kérdést kifejezetten Istennel hozza összefüggésbe. Nézzük meg, milyen válaszok születtek a Szentírásban a szenvedés tényével való szembesülés kapcsán. Eközben azt kell szem előtt tartanunk, hogy Isten szava a Szentírásban úgy, és azért fogható fel, mert a teremtésben közölve teszi magát érthetővé, vagy éppen érthetelenné, felfoghatatlanná. A Szó (Logosz) emberek ajkán hangzik fel, annak minden korhoz kötött sajátosságával és korlátjával, sőt ellentmondásaival.

Az Ószövetségben a választott nép számára „megmutakozó” Isten az, aki az egyetlen, igazságos és büntet, de irgalma mindig nagyobb. Gondviselő, szabadító, segítő, szövetséges, hűséges; végül is *Isten az, aki „szeret”*: „Vagyok, aki mindig veled vagyok” - mondja. Azonban Isten – annak ellenére, hogy szeret – ószövetségi szemléletben, mégis „okozója” is lehet a rossznak, bocsáthat szenvedést az emberre. Hogyan lehet ezt értelmezni? A válaszok antropológiai, történelmi és teológiai összefüggésekben kezdtek kibontakozni úgy, hogy közben az egyes felfogások hiányosságai és ellentmondásai is megmutakoztak.

1. A szenvedés és a bűn szoros kapcsolatban állnak egymással, Isten a jót jutalmazza a, gonoszt bünteti
2. A jutalom és a büntetés nem azonnal, hanem a jövőben teljesül
3. A szenvedő megtapasztalhatja Isten szeretetét a jelenben, és ez kárpótolja a szenvedésért
4. A bűn következménye a szenvedés, amely azonban gyógyít, és visszavezet Istenhez
5. A szenvedés próbatétel, melynek tétje a hit az ígéretekben. Engedelmes marad-e az ember akkor is, ha az értelem és érzelem az ellen szól (Ábrahám/Izsák)? A szenvedésben a jó: a teremtényi volt ajándékjellegének megnyilvánulása (A gyermek, mint Isten ajándéka)
6. Megtisztító szenvedés. Az értéktelent a szenvedés égeti ki az emberből, mint a tűz a salakot az aranyból. A megtisztultak: „Izrael maradéka”
7. Az ártatlan szenvedése, Jób története: Isten nem kérhető számon. Az Ő útja nem az ember útja
8. Helyettesítő szenvedés, amely egyén és közösség egységének alapján áll. Egy ember szenvedése a többinek szabadulást hozhat. Erre a szerepre, a király, a pap, de elsősorban a próféta hivatott. Megjelenik a szenvedő szolga alakja, aki *önként* (nem úgy mint Jób) veszi magára, és a nép bűnéért ártatlanul elfogadja a szenvedést
9. Élet a halál után. A rossz és a szenvedés igazságtalanságának végső megszüntetése megköveteli a halál utáni igazságtételt.

A szenvedés a hívő keresztény számára is kérdés marad, de ez a kérdés egyben valamiképpen a választ is magában foglalja. Mert eltérően különböző más kulturális és vallási hagyományoktól a kereszténység azt hirdeti, hogy a Teremtő, a létezés és vele együtt a létezők is alapvetően jók. Ugyanakkor a Teremtőt radikálisan a valóság alapjának és ősoakanak jelenti ki, olyan Istennek, aki abszolút szabadságának és hatalmának – senkitől, és semmilyen módon nem korlátozott – szuverenitása folytán az összes teremtmény szabadságát is átfogja, és ez a szabadság nem képez határt előtte. Így mind az egyes ember által megtapasztalt, mind a világban nyilvánvaló tömérdék szenvedés tudatában éppen a kereszténység az, amelyik vallás nem ad leegyszerűsített választ erre a kérdésre: MIÉRT? Hiszen, éppen a klasszikus teológiai iskolák hagyománya szerint Isten a teremtmény szabadságának bármiféle korlátozása nélkül megakadályozhatná, hogy a világban ténylegesen legyen bűn, mint az ő szent akarata mondott nem. Mert az a népszerű apologetikai állítás, hogy Istennek meg *kell* engednie a bűnt, ha az emberi szabadságot érvényre akarja juttatni, megkérdőjelezhető abszolút szuverenitásának állításával.

Keresztényként, saját magunkra tekintve megállapíthatjuk: aki szeret, az sebezhető és szenvedésre hajlamos. Aki nem szeret, annak kínja van, de nem szenved (ugyanolyan értelemben), azonban igazi öröme sincs, valójában közönyös. Vágyakozunk a szeretetre, és félünk a szenvedéstől. De látjuk, hogy a kettő valamiképpen összekapcsolódik. Tapasztaljuk, hogy a szerető, bízó, szenvedő ember összetartja a széthúzókat, egybefogja az ellentéteket, különböztet a változtatható és változtathatatlan között. A szenvedés bevilágít saját életünk szakadékába: azért szenvedünk, mert élünk, és azért élünk, mert szeretünk. Ezért, ha lázadunk a szenvedés ellen, (és szabad lázadunk) akkor, azért, szembe kell néznünk azzal, hogy ez egyben lázadás lehet a szeretet ellen is. Tudjuk, hogy a rossz, a bűn és a halál rabságából való szabadulásunk jogos igény, ugyanakkor végső soron saját időbeli létezésünket

egyszerűen nem tudjuk értelmezni a szenvedés és a halál nélkül.

Amikor feltesszük a kérdést: „miért engedi meg Isten, hogy szenvedjünk?“, akkor azt is szem előtt kell tartanunk, hogy milyen istenfogalom birtokában tesszük ezt. Nem lehetséges, hogy a kérdés, *sőt, a válasz* maga éppen szorosán az istenfogalomhoz tartozik? Hogy a választ akkor hallhatjuk meg, ha feltétlen szeretetben átadjuk magunkat Istennek, mint aki maga a felfoghatatlan ajándék-válasz: a szeretet érthetlensége, mértéktelensége, következetlensége, *sőt* Istennek magának, saját létének önmaga általi zárójelbe tétele, minden csúfság, romlottság, felfakadásában és tombolásában a keresztet? Nem létezik más fény, amely megvilágítaná a szenvedés sötét szakadékát, mint maga Isten.

Az Újszövetségben – az érvényben maradó ószövetségi „tett-következmény” összefüggés mellett – a bűn és a szenvedés közvetlen kapcsolatát Jézus átalakította. Általa a rossz legyőzése, a Gonosz legyőzésével megvalósult, a végidő egyben jelen idő lett. Itt van, de várunk rá. A „világmindenség összetartó erői megrendültek”, (a rossz, a szenvedés és a halál jelenlegi formája által jelzeten megrendült állapotban vannak, és ennek nyilvánvaló megjelenése lesz „az utolsó napon”), de ugyanakkor, a feltámadás erői is *bennünk munkálkodnak*. Horizontváltás történt, más perspektívában láthatunk:

A gyógyító szenvedés: hitre vezethet.

A próbatétel: a szeretet próbája lehet a nagyobb jóért.

A tisztulás: szembenézés lehet a megváltó szeretettel.

A helyettesítő szenvedés: részvételünk lehet a megváltásban.

Isten érthetlensége: Krisztusban érthető lesz.

A szenvedés értelmet nyerhet, lehetőséggé válhat:

A szenvedés lehet meghívás a szeretetre.

BL

„A szenvedés [...] mindenkit érintő kérdés, amely elkíséri az embert, a földrajzi szélesség, vagy hosszúság bármely fokán él is. A szenvedés bizonyos értelemben együtt született a világra az emberrel, fontos tehát, hogy újra meg újra foglalkozzunk vele. Ha Pál a Római levélben azt írta is, hogy 'az egész természet (együtt) sóhajtozik és vajódik mindmáig', s ha az ember ismeri és átérzi is az őt körülvevő élővilág fájdalmait, mégis, amit mi a 'szendedés' szóval jelölünk, kifejezetten az emberi természet lényegéhez tartozik. A szenvedés olyan mély, mint maga az ember, éppen mert feltárja az emberi mélységeket, sőt, valamiképpen túl is mutat rajtuk. Úgy véljük, a szenvedés az ember transzcendenciájához tartozik.”

(Részlet II. János Pál pápa Salvifici Doloris kezdetű apostoli leveléből)

„Hiszem a test feltámadását”

Ferenc pápa katekézise

„Hiszem a test feltámadását”. Nem egyszerű és egyáltalán nem magától értődő ez az igazság, mert belemerülve az e világi dolgokba nem könnyű megértenünk a jövőbeli valóságokat. Az evangélium azonban megvilágosít minket: feltámadásunk szorosán kapcsolódik Jézus feltámadásához; a tény, hogy ő feltámadt, bizonyíték arra, hogy létezik a holtak feltámadása. Szeretnék tehát megemlíteni néhány szempontot a Krisztus feltámadása és a mi feltámadásunk közötti kapcsolatról. Ő feltámadt, és mivel ő feltámadt, mi is fel fogunk támadni.

Mindenekelőtt magában a Szentírásban jelen van *egy haladás a holtak feltámadásába vetett teljes hit felé*. Ez a hit úgy fejeződik ki, mint hit az egész – testből és lélekből álló – embert teremtő Istenben, mint hit a megszabadító Istenben, a népével kötött szövetségéhez hűséges Istenben. Egy látomásban Ezekiel próféta az elhurcoltak sírjait nézi, amelyek megnyílnak, a kiszáradt csontok pedig megelevenednek egy éltető lehelet hatására. Ez a látomás Izrael jövőbeli „feltámadásának”, vagyis a leigázott és megalázott nép újjászületésének reményét fejezi ki (vö. Ez 37,1–14).

Jézus az Újszövetségben beteljesíti ezt a kinyilatkoztatást, és a feltámadásba vetett hitet saját személyéhez kapcsolja: „*Én vagyok a feltámadás és az élet*” (Jn 11,25). Jézus lesz ugyanis az, aki az utolsó napon feltámasztja mindazokat, akik hittek benne. Jézus köznék jött, emberré lett, mindenben hasonlónak lett hozzánk, kivéve a bűnt; így magához kapcsolt minket, és magával visz az Atyához hazafelé vezető úton. Ő, a megtestesült Ige, aki meghalt értünk és feltámadt, tanítványainak adja a Szentlelket mint annak a dicsőséges országában megvalósuló teljes közösségnek a zálogát, amelyre virrasztva várunk. Ez a várakozás reménységünk forrása és értelme: azé a reményé, amely – ha ápoljuk és megőrizzük – megvilágítja személyes és közösségi életünket. Sose felejtsük el: annak vagyunk a tanítványai, aki már eljött, eljön minden egyes napon, és aki eljön majd az idők végén. Ha sikerül ezt az igazságot erősebben jelenvalóvá tennünk, akkor mindennapjaink kevésbé lesznek fáradságosak, kevésbé leszünk kiszolgáltatva a mulandóságnak és készségesebben tudunk irgalmas szívvel előrehaladni az üdvösség útján. Egy másik aspektus: *mit jelent a feltámadás?*

A feltámadás – mindnyájunk feltámadása – az utolsó napon következik be, az idők végén, Isten mindenhatóságának műveként. Isten visszaadja az életet testünknek, egyesíti azt lelkünkkel, Jézus feltámadásának erejében. Ez az alapvető magyarázat: mivel Jézus feltámadt, mi is fel fogunk támadni. Azért reménykedünk a feltámadásban, mert Jézus megnyitotta számunkra a kaput erre a feltámadásra. Testünknek ezt az átalakulását, színváltozását már

ebben az életben előkészítjük a feltámadt Jézussal való találkozással a szentségekben, különösen az Oltáriszentségben. Mi, akik ebben az életben testével és vérével táplálkozunk, feltámadunk majd hozzá hasonlóan, övele és őáltala. Ahogyan Jézus feltámadt saját testével, de nem a földi életbe tért vissza, úgy mi is testünkkel támadunk fel, amely megdicsőült testté alakul át. És ez nem hazugság! Ez igaz! Hisszük, hogy Jézus feltámadt, és ebben a pillanatban is él. Ti hiszitek-e, hogy Jézus él? És ha Jézus él, vajon azt gondoljátok, hogy majd meghalni és nem támaszt fel minket? Nem így van! Ő vár ránk, és mivel ő feltámadt, feltámadásának ereje mindannyiunkat feltámaszt majd.

És még egy utolsó gondolat: *már ebben az életben részesedünk Krisztus feltámadásában*. Ha igaz, hogy Jézus feltámaszt bennünket az idők végén, akkor bizonyos szempontból az is igaz, hogy már fel is támadtunk övele. Az örök élet már ebben a pillanatban elkezdődik, egész életünk során elkezdődik, életünk a végső feltámadás pillanata felé halad. Már feltámadtunk ugyanis a keresztség által, részesévé váltunk Krisztus halálának és feltámadásának, részesedünk az új életben, vagyis az ő életében. Az utolsó napra várakozva tehát már bennünk van a feltámadás magva mint annak a teljes feltámadásnak az elővételezése, amelyet örökségbe kapunk. Ezért mindnyájunk teste is az örökkévalóság hangjait hordozza magában, vagyis mindig tiszteletben kell tartanunk, de különösképpen a szenvedők életét kell tisztelnünk és szeretnünk, hogy érezzék Isten országának közelségét, annak az örök életet jelentő állapotnak a közelségét, amely felé haladunk. Ez a gondolat reménnyel tölt el bennünket: haladunk a feltámadás felé. Látni Jézust, találkozni Jézussal: ez a mi örömünk! Mindnyájan együtt leszünk – nem itt a téren, hanem máshol – örömmel telve, Jézussal! Ez a mi rendeltetésünk!

György atya: Hogyan teljesül a Tízparancsolat?

Mit tegyünk, ha tudjuk: mit ne tegyünk?

VI-X. parancsolat

VI. parancs: „Ne paráználkodjál!”

1. Örüljön férfiúi, vagy női mivoltjának, mint Isten által kijelölt életfeladatnak!
2. Nevelje ki magában a nemének megfelelő természetes képességeket!
3. Készüljön fel a családi életre, hogy boldogítója lehessen azoknak, akiket rá bíz az Isten. A házasséletet is kell tanulni!
4. Fegyelmesse jelentkező nemi vágyait, legyen úr fölöttük, s ne azok uralkodjanak rajta!
5. Tartóztassa meg magát tisztán a házasságig, hogy boldogan élhesse a házastárs és majdan a szülő szerepét!

A nemi élet testi-lelki örömeit Isten az egymást szeretetben szolgálók jutalmának, boldogításának és hajtőerejének szánta. Aki ezt nem vállalja, az csak a gyönyört keresi: visszaél a Teremtő akaratával, ez a paráznaság.

6. Kerüljön minden rendetlen vonzalmat az azonos neműekkel!
Kerüljön minden bűnre vezető alkalmat!

VII. parancs. „Ne lopj!”

1. Becsületet munkával keresse meg a kenyérét!
2. A megszerzett javait (örökséget) és a közbizalmat őrizze, gondozza, gondosan használja és ossza meg szeretteivel! El ne tékozzon, ne pazarolja el azt!
3. A köz javát is kell szolgálni munkával, szellemi és anyagi közreműködéssel, a lehetőségek és tehetségek szerint („Hass, alkoss, gyarapíts!").
4. A vállalt munkáért ígért méltányos bért időben fizesse meg!
5. Ha kárt okozott másnak, a kárt térítse meg!

VIII. parancs. „Ne hazudj, mások becsületében kárt ne tégy!”

1. Csak igazat szóljon . Jogos kérdezőnek a valóságnak megfelelő választ adjon!
2. Embertársáról csak a jót és az igazat mondja, hogy becsületében kár ne érje őt!
3. A megszólást és a rágalmazást jóvá kell tenni!

IX. és X. parancs: „ Felebarátod házastársát és tulajdonát ne kívánd meg!”

Az ilyen rendetlen vágyakat már csirájában vesse ki magából, nehogy bűnös és kártékony tettekre vihessék!

Mit vár el az Egyház öt parancsa a híveitől?

1. Vasárnap és a parancsolt ünnepnapon vegyen rész a szentmisén, és tartózkodjon a kenyérkereső munkától!
2. Bűneit legalább évente egyszer gyónja meg, és az Oltáriszentséget a húsvétiidőszakban vegye magához!
3. Az egyházi böjt és hústiltalom napjait tartsa meg!
4. Házasságát az Egyház törvényei szerint kösse meg!
5. Egyházi hozzájárulását rendszeresen fizesse meg!

Mi az igazság?

A történelem legkisebb mustármagja

Mi az igazság? – húzódik végig vörös fonálként a történelmen a kérdés, hogy aztán odavetetten, kételkedve, cinikusan felhangozzék Pilátus ajkán is, miközben Jézus előtte állt.

A ma élő ember tapasztalata azonos azzal, ami e kérdés mögött meghúzódott: az igazság és tévedés, az igazság és hazugság a világban keveredik, szinte szétválaszthatatlan, az igazság teljes nagyságában, tisztaságában nem látható. A világ egyszerre hatalmas és erőtlén, egyszerre mutatja magát képesnek a legjobb és a legrosszabb megvalósítására is. A szabadság felé vezető úton feltűnik a modern rabszolgaság, a haladás útján a visszaesés és katasztrófa, a testvériségre való törekvés pedig gyűlölködésbe fordul. Korunk emberének rá kellett ébrednie arra, hogy azokat az erőket, amelyek szolgálhatják, és el is tiporhatják, saját maga szabadította fel. Ezért világosan kell látnia, hogy alapvető kérdésének tárgya: saját maga. (*Vö. Gaudium et spes lelkipásztori konstitúció*)

Azok az ellentétpárok, amelyekkel a világ küszködik, az ember szívében gyökereznek, és abban állnak, hogy saját vágyait korlátlanak, egy magasabb rendű életre elhivatottnak, a világban való létét pedig korlátozottnak tapasztalja. Értékek vonzzák, amelyek közül választania kell, és sokról le is kell mondania. Megteszi azt, amiről pedig tudja, hogy nem szabad, sőt, nem is akarja, és ezért benső meghasonlásban van magával, aminek következménye számos súlyos társadalmi ellentét. Mindezek egyre jobban sürgetik az embert a valósággal való szembenézésre, a valóság értelmezésére. *Mi az igazság?* Milyen válaszok adhatók erre a kérdésre?

-Vannak olyan körülmények, amelyek megakadályozzák, hogy az ember ennek a drámai helyzetnek a felismeréséig egyáltalán eljusson. Az egzisztenciális nyomorban élők, a létfenntartási ösztön parancsa miatt önhibájukon kívül, a gyakorlati anyagelvűség követői pedig, a saját maguk számára emelt korlát miatt nem tudnak erről elgondolkodni, miközben utóbbiak nem kis mértékben felelősek a tömegekre nehezedő nyomorért.

-Lehetséges a kérdésre a valóság sokféle spekulatív értelmezése közül egynek a kiválasztásával válaszolni, azok közül egyet beérni.

-Lehet a korlátlan haladás eszméjének jegyében az igazi és teljes felszabadulást, a meghasonlottság megszűnését az ember föld feletti eljövendő, teljes uralmától várni, amikor majd saját maga kielégíti saját szívének minden vágyakozását.

-Bátran ki lehet jelteni, hogy az emberi létezésnek nincs olyan értelme, amelyet nem maga az ember ad magának, vagyis az emberi létezésnek önmagában nincs semmi értelme.

Mindezek ellenére megmaradnak a kérdések, amelyeket éppen az igazság keresése jegyében nem lehet elfojtani. Mi az ember? Mi az értelme a szenvedésnek, rossznak és a halálnak? – mert ezekkel a kérdésekkel nem szembenézni, csak a nyilvánvaló hazugság árán lehet. A „*mi az igazság?*” kérdésre adható válasznak valójában egyetlen alternatívája van:

1. A világ, a létezés eredete, oka és célja az értelem számára végső fokon olvashatatlan, ez az igazság felismerhetetlen, a pragmatizmus uralma alá kényszerítetten élünk, isten az „evilág istene”, az erősebb joga. Ezt lehet a *világ megváltatlanságának* is nevezni, viszont az ember megismerheti az anyag „működését”, legújabbán már „megfejtette” saját magát, fájának teljes genetikai térképét ismeri, ezért kijelenthetjük: ez maga „Isten nyelvezete”. Tehát a világot és magunkat „matematikailag” mégiscsak ismerjük, ez az igazság és *csak ez az igazság létezik az ember számára.*

2. A világ és benne az ember matematikai, genetikai ismerete nem a teljes, hanem csak a funkcionális igazság. *A megváltás pontosan abban áll, hogy megismerhetjük a teljes igazságot, amely az ember létezésében magában adott kérdésre vonatkozó válasz. Ez az igazság pedig csak akkor ismerhető meg, ha Isten maga megismerhető.* Az igazság megismerése az ember számára pedig csak akkor lehetséges, ha az a világban, az emberben magában is „benne van”, ha Isten „belépett” a világba, az „emberbe”. Az igazság belépése a világba a megtestesülés, és ennek megtörténtét minden kor számára igazoló valóság pedig a feltámadás.

A megtestesülésben Isten felállította az igazság mércéjét: az igazság a világban tehetetlen, kersztre feszítik, és éppen így, ebben a tehetetlenségben hatalmas, csak így lehet újra és újra hatalommá. Ez az igazság az, amely egyedül képes az ember felszabadítására. Ha cinikusan számon kérjük, mint Pilátus, akkor „nyomorultnak, féregnek látszik és nem embernek”. Ha a saját szenvedésünket Benne, és az övét magunkban meglátjuk, akkor az igazságra vonatkozó kérdésünk választ nyer: *egész egyszerűen „megértjük”, hogy ez az igazság.*

A feltámadás valósága nélkül azonban ez az igazságra vonatkozó ismeretünk, Krisztus áldozata, teljesen értelmetlenné, önmaga ellentétévé válik. Hogyán, lássam meg az igazságot ha

az egész teremtés, a lét maga és az én létezőm végül a semmibe hullik? Olyan Isten, aki ezt engedi, nem lehet jó és teremtő, vagyis ilyen isten nincs. Erre már az Ószövetség népének maradéka is „rájött” – minden kudarcon túl – bízva a fogságból őket kiszabadító Istenben, abban, hogy a történelem végén „minden számla kiegyenlítődik”, és az embernek valamilyen módon végső jövője „van”. Amire azonban soha senki nem gondolt, az az, hogy ez a jövő egyben jelen is.

Az, hogy Jézus jelen van a történelemben, az a feltámadástól függ. Ha pedig nincs jelen, mert nem támadt fel, „akkor a mi hitünknek semmi értelme nincs, és nyomorultabbak vagyunk minden embernél”. Az igazság ismeretének ezek a megfontolásai valójában „megkövetelik”, sőt valósággá teszik számunkra a feltámadást. De ezek következményei a történelmi eseményeknek, melyekről a Szentírás tudósít bennünket. Ezért azon túl, hogy gyönyörűsége, szükséges is ezekbe a hirdásokba „behallgatni”:

A feltámadás tanúi arra a kérdésre, hogy „mi történt?”, „szemmel láthatóan” nehezen válaszolnak, miközben a valóság hatalmukba kerítette és kényszerítette őket a tanúságtételre. Tulajdonképpen ők maguk sem értették meg, és csak annak megtörténte után „tanulták meg”. Az újszövetségi beszámolók nem hagynak kétséget afelől, hogy nem az történt, amit a különféle ábrázolások, kommentárok, képi megjelenések évszázadokon keresztül a mai napig sugallnak, hogy aztán azt meseként maguk se vegyék komolyan, vagyis, nem egyszerűen egy holttest életrekelésének voltak tanúi. Ebben az esetben ugyanis, nekünk ehhez semmi közünk nem volna. A világ ettől nem változott volna meg, az igazságot sem ismernénk. Jézus feltámadása áttörés egy teljesen új életre, a lét új dimenziójának megmutatása, a jövő megnyitása az ember előtt. Benedek pápa kifejezésével (melyet analógiaként kell értelmezni): egyfajta „mutációs ugrás”, amely azonban nemcsak egy egyszeri esemény, hanem minden embert érintő újfajta jövő. Ez az *esemény*,

mint jelen, a tanítványok számára, akik ismerték és remélték a feltámadás idők végi bekövetkezését, teljesen elképzelhetetlen és váratlan fejlemény volt. Azonban a megértéshez „rendelkezésükre állt” a napokkal azelőtt megtörtént és szintén érthetetlen esemény: a kereszt. Megfeszített Messiásra ugyanis senki sem gondolt. Ezek a tények: a kereszt és a feltámadás lehetővé tették számunkra, hogy az Írásokat újraolvasva új módon nyílják meg azok értelme, ami azonban csak úgy volt lehetséges, hogy a tanítványok számára a feltámadás épp olyan valóságos tény volt, mint a kereszt. A valóság világosan, érzékelhetően fölébük kerekedett: „valóban Ő az”. „Él, beszél, megérinthetjük, pedig nem is érinthető meg”. Egészen más, nem olyan mint egy újraéledő halott. Nem ehhez a világhoz tartozik, mégis egészen ő maga.

A feltámadás új és egyedülálló. Nem kérdőjelezi meg a fennállót. Nem ellenkezik a tudományos tényekkel. Ezt mondja: több van annál, mint amit eddig ismertünk. Ez a több a „mennyei országa”, amely ebben a világban mustármag, a történelem legkisebb mustármagja.

Ezt hozta el Krisztus a húsvétban. A megtestesülés, a keresztthalál, a feltámadás, és az igazság elválaszthatatlanok.

BL

MUSICA SACRA BELVÁROSIENSIS

április 13. virágvasárnap 10 ó

Werner Alajos: Mercedes-mise

Passió turbák

Bárdos Lajos: Ingrediente Domino

Népekek, motetták

április 15. nagykezd 19.30

J. S. BACH: JÁNOS-PASSIÓ

április 18. nagypéntek 18 ó

Harmat Artúr: János-passió turbák

Croce: O vos omnes,

Vittoria: Popule meus

április 20. húsvétvasárnap 10 ó

Introitus: „Resurrexi ...”

„Christus vincit ...”

J. Haydn: Nelson mise

Halmos László: Terra tremuit

W. A. Mozart: Ave verum

A. Lotti: Regina caeli

G. F. Händel: Halleluja

A hónap szentje: Sienai Szent Katalin Szűz és egyháztanító

Húszévesen eljutottam oda, hogy elmondok esténként egy rózsafüzért, azt is néha úgy, hogy majd' elalszom közben. Katalin nem ilyen alacsonyra helyezte a mércét: már hároméves korában azzal tűnt ki testvérei közül, hogy a lépcsőn minden lépcsőfokon megállt és elmondott egy Üdvözlégyet. Hatévesen már látomása volt: a házukhoz közeli domonkos templom felett látta Jézust főpapi ruhában, mellette Péter és Pál apostolokkal, és János evangélistával. Ezután még mélyebb imaéletet élt, és olyan gyorsan kezdett érni, hogy egy évre rá szüzességi fogadalmat tett. Nem meglepő, hogy egy hétéves gyerek fogadalmát nem vette komolyan a család, s ezért inkább házasságra készítették fel. Tizenhat évesen sikerült csak meggyőznie szüleit, hogy engedjék őt szüzi életet élni. Apáca ugyan nem akart lenni, de többszöri próbálkozás után felvételt nyert a harmadrendi domonkos nővérek közé. Ettől kezdve Katalin a háznak egy pincszerű zugában élt, és szigorú életmódot folytatott: először csak a hústól tartózkodott, később már csak kenyeret és zöldségfélét evett, miközben imádkozott és virrasztott. Három év múlva újabb látomása volt: Krisztus jelent meg neki, aki eljegyezte és arra hívta őt, hogy menjen az emberek közé, és közvetítse feléjük az Ő békéjét és igazságát. Bölcsességének és szentségének köszönhetően egyre többen mentek hozzá tanácsot kérni és tanítását hallgatni. Korunk emberének sem kell különösebben bizonygatni, hogy miért van az hogy, az Egyház figyelmesen megvizsgálja azok tanítását, akik hirtelen nagyon népszerűvé

válnak. A domonkos rend 1374. évi általános káptalanján Firenzében Katalint is kihallgatták, és nem találtak semmit, ami tanításában a Krisztusban történt kinyilatkoztatásnak és az Egyház által megfogalmazott igazságoknak nem felelt volna meg, így áldásukat adták rá.

Visszatérően újra munkához is látott, és nagy lelkesedéssel kezdte gyógyítani a betegeket. Emellett magas rangú egyházi és világi vezetőkkel, uralkodókkal levelezett, akik egész Európa sorsát befolyásoló kérdésekben kérték és fogadták el tanácsait.

A firenzei káptalant követő évben megkapta a stigmákat, mély alázatot tanúsítva azonban arra kérte az Urat, hogy rajta kívül más ne lássa a sebeket. Ezután még több feladatot vállalt. Az avignoni fogságban lévő pápát vissza akarta költöztetni Rómába, amit Észak-Itália városainak barátságatlansága akadályozott. Amikor a pápa Firenzét egyházi tilalom alá vonta, Firenze, Katalint kérte fel a helyzet enyhítésére, aki ezért elutazott Avignonba. A következő évben, 1377. január 17-én XI. Gergely bevonult Rómába, ezzel véget vetvén ezzel az avignoni fogságnak, majd júliusban már Firenzét is kibékítette a pápával, aki ekkor már VI. Orbán volt.

Azt sajnos nem sikerült megakadályoznia, hogy egy rosszul sikerült reformkísérlet után az elégedetlenek ellenpápát válasszanak. Rómába költözött, és mindent megtett, hogy feloldja a szakadást, de éppen krisztusi korban, 33 évesen, 1380. április 29-én, hosszas betegség után meghalt.

Gyarmati Bálint

Szűz Mária budapesti templomaink titulusaiban

Nagyboldogasszony: ezen a néven a mennybe fölvelt, megdicsőült Máriát szólítjuk. Ezt a nevet viseli városunk leg-ősibb, 1046-ban már működő, azóta sokszor átépített *Pesti Főtemplomunk*. A főoltár mögött ma is rejtőzködik az 1200-as évekből való, 2010-ben feltárt Trónoló Máriánk. Ugyancsak ez a titulusa az 1260-as években felszentelt *Budavári Főtemplomnak*, amelynek rejtőzködő Máriája a törököktől felszabadító harcosaink előtt tárult föl 1686-ban. Így tiszteli még Máriát Nagykovácsi, Nagytétény, Soroksár, Kispeszt- Pacsirtatelep és Újpest-Megyer plébániája.

Magyarok Nagyasszonya: Máriát Szent István királyunk ország-főljánlása óta szólítjuk így. Ebben a névben él újra az 1951-től 1992-ig vastag betonfal mögé rejtett Sziklakápolnánk, a keresztúttal övezett tisztviselőtelepi „Kis Bazilikánk”, a rákosligeti és rákospalotai plébániák, az 1997-ben szentelt Terézvárosi kápolna, a kalandos időkét megélt Damjanich utcai kápolna, és a Patrona Hungariae Leánygimnázium 1995-ben átadott új kápolnája.

A Karitás és a Családsegítő Szolgálat együttműködése

Újra lezajlott a tartós élelmiszer-gyűjtés. Köszönöm kedves mindnyájuknak az adakozást. Idén sajnos a szokásosnak kb. csak a fele gyűlt össze, de persze mindennek örülünk és mindent továbbítunk a megfelelő helyre. A hétvégi ruhaakción minden érkező kapott egy-egy csomagot, a maradékot pedig személyesen adjuk át a hozzánk érkezőknek, illetve szükség esetén házhoz is visszük.

Ami még húsvét közelében segítség lehet az időseknek, betegeknek, hogy szívesen kísérjük el őket templomba, elvégezni a húsvéti szentgyónást, de akár más ügyintézésben is tudunk segíteni. A 20 fős önkéntes munkatársi kör eddig elegendő nagy kapacitásúnak bizonyult ahhoz, hogy mindenkinek tudtunk valamit segíteni, aki hozzánk fordult. A hatékony működéshez azonban partnerek is szükségesek.

Az utóbbi hónapokban tovább javítottuk a kapcsolatot és az együttműködést a Belvárosi Családsegítő Szolgálattal (1056 Budapest, Havas u. 2. /bejárat a Molnár utca felől/, tel.: 302-3307). Tevékenységük harmonikusan illeszkedik a karitás csoportunkéhoz. Egymás munkáját egészítjük ki mindannyiunk javára. Néhány problémakör, amiben a Családsegítő tud megoldást ajánlani (forrás: www.belvarosocialis.hu/telephelyek-vagy-szervezeti-egysegek/belvarosi-csaladsegito-szolgalat/):

Jogi tanácsadás: hivatalos beadványok megfogalmazása.

Pszichológiai tanácsadás: egyéni pszichés tanácsadás, szenvedélybetegek segítése, csoportfoglalkozás keretében a személyiség erősítése.

Adósságkezelési tanácsadás: segítség azoknak a családoknak, akik önerőből nem képesek az adósságuk rendezésére, adósság törlesztő támogatásokhoz való hozzáférés elősegítése, háztartás-gazdálkodási tanácsok, különböző

Aktívkorú álláskeresőkkal való foglalkozás: az aktív korúak ellátása a hátrányos munkaerő-piaci helyzetű személyek és családjaik részére nyújtott ellátás, mely keretében az önkormányzat számukra együttműködési kötelezettséget határoz meg a Családsegítő Szolgálattal, beilleszkedést segítő programban való részvételre kötelezi az aktívkorú álláskeresőt.

Álláskereső Klub: működtetésének célja az álláskeresőkre való felkészítés. Ennek keretében: munkavállalási motivációk erősítése, álláskeresői készségek fejlesztése csoportosan, álláskeresői technikák alkalmazása, tanulása, kommunikáció erősítése, állásinterjúra való felkészülés.

Közfoglalkoztatás: a helyi munkanélküliség problémájának kezelésére kerületünk 1997. óta a Közhasznú Szolgálat keretében szervezte a közfoglalkoztatást. 2008.

április 1-jével ez a feladatkör átkerült a Családsegítő Szolgálat tevékenységei közé. A közfoglalkoztatás célja, hogy a munkára képes aktívkorú munkanélküli személyek szervezeten, tervszerűen vegyenek részt helyi közérdekű feladatok elvégzésében. Tehát a cél, hogy a rászoruló személyek segély helyett rendszeres munkajövedelemhez jussanak, valamint visszakerüljenek a munka világába.

Lényeges, hogy a Budapest V. ker. Belváros-Lipótváros Önkormányzata által fenn tartott intézményről van szó, szolgáltatásaik, tanácsadásaik, tevékenységeik ingyenesen vehetők igénybe, de ezek a szolgáltatások csak az V. kerületben lakók számára érhetők el.

Hasonló tevékenysége szinte minden budapesti kerületi önkormányzatnak van, ezért akik nem itt laknak, azokat a mi karitás csoportunk el tudja segíteni az illetékes szolgálathoz. Ehhez folyamatosan bővítjük tovább a kapcsolatrendszerünket.

Csorba Gábor állandó diakónus

Szűz Mária budapesti templomaink titulusaiban

Regnum Marianum, Mária Országa.

Az 1931-ben felszentelt fogadalmi templom alapfalai 1951-ben történt felrobbantása óta az aszfalt alatt rejtőznek. Azonos nevű jogutódját 1996-ban szentelték fel a Zoborhegy téren.

Maria Domine, Mária Nagyasszony. Szeleczky kápolna néven ismert, Remetekertvárosban, a Zsíroshegyi úton.

Szeplőtelen Fogantatás, A Szent Anna méhében bűn nélkül fogantatott Mária. Figyelmeztet a Lourdesi jelenés! Temploma a Hermina úton van.

Szeplőtelen Szűz Mária, aki egész életében ment volt a bűntől.

A Csúcshegyi Kápolnában köszöntjük ezen a néven, de itt ünneplik még a Csodás Érmét, főoltárán pedig a csíksomlyói Napbaöltözött Asszonyt.

folytatjuk

Siményi Vilmos

A PLÉBÁNIA PROGRAMAJÁNLATA

Mikulyák László, rahói esperes-plébános levele

Főtisztelendő Plébános Úr! Kedves Zoltán atya!

Ahogy már telefonon is megbeszéltük, most szeretném újból megerősíteni, hogy tisztelettel és szeretettel várjuk Önt, és a Belvárosi Főplébánia híveinek egy csoportját, idei Nepomuki Szent János napi búcsúnkra.

A búcsúi szentmisét 2014. május 10-én, szombaton tartjuk, 20 órai kezdettel.

A Rahóra érkezés alkalmával javasolom, hogy útközben tekintsek meg a Nagyszőlősi ferences templomot és kolostort, a huszti és técsői református templomot, esetleg az aknaszlatinai milleneumi emlékparkot. Mindegyik esetben előre leegyeztetjük az érkezést, és elküldöm az elérhetőségeket. Pénteken vacsorától, vasárnap ebédig tart a rahói program. Az elszállásolás családoknál lesz (amennyiben ezt mindenki elfogadja, ha nem, akkor vendégházban tudunk helyet foglalni.) Pénteken este közös vacsora a plébánián, majd szállás a családoknál. Szombaton reggeli a családoknál, majd búcsúi szentmise, amit agape követ a plébánia udvarán. Délután egy kis városnézés, a Tisza összefolyásának megtekintése, a gyermekotthon meglátogatása, és pihenés. 17 órától az új Zipzerei Községi Házban anyák napi műsor, majd a Belvárosi Cigány Zenekar muzsikája. Itt megtapasztalhatják a mzipzerei emberek vendégszeretetét. Este szállás a családoknál. Vasárnap reggeli a szálláson, majd 9 órakor ünnepi szentmise a plébániatemplomban. Ezután (még szervezés alatt), az ifjúság által előadandó, Nepomuki Szent János életét bemutató színdarab megtekintése következhet. Ezt ebéd követi a plébánián, majd indulás vissza Budapestre. Útközben esetleg meg lehet még tekinteni a fent említett helyeket, vagy a viski gyertyaöntő műhelyt, és református templomot, valamint a tavaly felszentelt terebesfehérpataki Szent Pio atya templomunkat.

A személyes találkozás reményében, üdvözlettel:

Mikulyák László sk. esperes-plébános

PESTI FŐTEMLOM

Spirituális közösségi lap

I. évf. 5. szám

A Belvárosi
Nagyboldogasszony
Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Herpy György
Kovács E. Gellért
Csorba Gábor
Gyarmati Bálint
Siményi Vilmos

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15.
tér 2.

Tel/fax: 318 3108

E-mail: prorusus@t-online.hu

Megjelenik:
12 oldalon

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia

1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel/fax: 318 3108 E-mail: belvarosiplebania@gmail.com

Irodaszolgálat: hétfő - szerda - péntek 9 -12 ; 15.30 - 17.30

Irodavezető: Rochlitz Kinga